

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 października 2019 r.

Pozycja 189

POSTANOWIENIE z dnia 26 czerwca 2019 r. Sygn. akt Ts 75/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.N. w sprawie zgodności:

art. 31 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600) w zakresie, w jakim „pozwala on na niezastosowanie wyłączenia odpowiedzialności karnej sprawcy, w sytuacji, w której wprawił się on w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał albo mógł przewidzieć” z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 maja 2019 r. (data nadania), P.N. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Stan faktyczny, leżący u podstaw skargi konstytucyjnej, przedstawia się następująco.

Wyrokiem z 15 maja 2012 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w K. II Wydział Karny (dalej: Sąd Rejonowy) uznał skarżącego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów (opisanych w punkcie III-XIV komparycji) i za to, na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.) wymierzył mu karę łączną dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 10 zł każda. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec skarżącego obowiązek naprawienia szkody. Od powyższego orzeczenia skarżący nie wniósł apelacji.

Wyrok Sądu Rejonowego z 15 maja 2012 r. został przez skarżącego wskazany jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W związku z tym rozstrzygnięciem skarżący wystąpił do Sądu Rejonowego w K. I Wydział Cywilny z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Sąd uwzględnił wniosek, a Okręgowa Rada Adwokacka w P. wyzna-

czyła pełnomocnika. O tych ustaleniach Sąd Rejonowy w K. powiadomił pełnomocnika skarżącego pismem z 12 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]). Dokument ten został mu doręczony 18 lutego 2019 r.

Skarżący twierdzi, że orzeczenie, w związku z którym wystąpił do Trybunału ze skargą konstytucyjną, „zostało wydane z pogwałceniem przepisów kodeksu karnego, albowiem w tej sprawie zachodziły okoliczności wyłączające [jego] odpowiedzialność karną”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skargę wnosi się „na zasadach określonych w ustawie” w związku z orzeczeniem, w którym sąd lub organ administracji publicznej, na podstawie zakwestionowanego w niej przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, „orzekł ostatecznie” o wolnościach lub prawach występującego z tym środkiem prawnym.

W związku z tym, art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) stanowi, że skarga może być wniesiona „po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana (...)”. Przez wyczerpanie tej drogi należy – zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego – rozumieć skorzystanie z wszystkich środków prawnych przysługujących w toku instancji i umożliwiających merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Pojęcie to trzeba zatem łączyć – na podstawie art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK – z wydaniem przez sąd powszechny orzekający w sprawie prawomocnego wyroku, prawomocnego postanowienia lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Istotne jest przy tym to, że obowiązek skorzystania z wszystkich środków prawnych przysługujących skarżącemu w toku instancji wyklucza wniesienie skargi konstytucyjnej od wyroków lub postanowień (czy też innych ostatecznych rozstrzygnięć), które stały się prawomocne lub ostateczne dlatego, że skarżący nie wyczerpał przewidzianej drogi prawnej w postępowaniu sądowym lub administracyjnym (zob. postanowienie z 18 listopada 2009 r., sygn. SK 12/09, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 158 oraz z 4 sierpnia 1998 r., sygn. Ts 55/98, OTK ZU nr 5/1998, poz. 93).

W analizowanej sprawie skarżący wniósł skargę w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w K. II Wydział Karny z 15 maja 2012 r. (sygn. akt [...]). Zgodnie z art. 444 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.), od tego rozstrzygnięcia skarżącemu przysługiwała apelacja, z której nie skorzystał.

Skoro skarżący nie wniósł środka odwoławczego od wyroku z 15 maja 2012 r., to nie wyczerpał przysługującej mu drogi prawnej, o której mowa w art. 77 ust. 1 Konstytucji, a przez to nie uzyskał orzeczenia spełniającego warunki określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania rozpatrywanej skardze dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak na w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.

